

מסורת הש"ס

(א) תמורה ל: ע"ו כד.
 (ב) נ"ח מט. ספחים כ.
 חילין נט תמורה לא.
 (ג) נשי' לע"ב, ד' משילה
 י: (ד) (ה) נלפל טו.
 (ו) נפסקין כ"ד קידושין טו.
 (ז) (ח) נ"ל והל' .
 (ט) נ"ל הל' (טו) וחסים
 47.

מוסף רש"י

ולד הנוגחת אסור. פרה
 שנחם ירחל כשהיא
 מעוברת ומת, ולזה סבול
 לקרין, היא וולדה גברו.
 ונחם שנחם בעד אחד או
 ע"פ ספדים שהיה מעלמן
 דין עדים נכבד אלו וסבול
 ואחרים נכבדים הדין מן
 האלן להוליד את המוקלה.
 ומן האלן וזו ימורה להוליד
 את הנחם ע"ו כ"ד. זה
 וזה גורם. הכר שכל על
 כנסתו זו והיא גמול לול
 שיהא, וזו גמולו לזכור
 והמת, ולזכור מותר ואמו
 אסורה ומותרו כ"ד.

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

פ.

עין משפט
גד מצוה

ב"ד א מ"י פ"ד מלטס
 רוח חלה ו סמ
 לאון קמנ:
 ב"ד ב מ"י פ"ח מהל' מקי
 משון חלה י:
 ב"ד ג ד מ"י שס חלה יז
 י:י
 ב"ד ה מ"י שס חלה יז
 וס"ג מהל' אסורי
 מונח חלה יג יג.

הקבוע למזבח כדל' התם אבל בעלמא אמרין לדיכשיניהו דיניקין
 ומטעם זה היה אומר רבינו תם דנראה להמיר דרוסת האוב כרוב
 דמעשים בכל יום דזאינן טורפין שה מן העדר דרושה מזיל הנהמה
 ושריין לה אפי"ג דבעלי חיים חשיבי וכן ברוב עופות דוסיין אוחין
 ומרגולין דמוזרין והיבא דמתערב
 ברובא דחייבין דפטרין אפילו נידי
 ולא אמרין כל דפריש מרובא פריש
 לאו פטורין דמישמו דנהאה קאמר
 אלא פטורין דלא אטרוהי בי דינא
 להורגם דכמימת בעלים כך מימת
 השור ועוד דלא לימי לאחלופי בחדם
 דנחלס כולי עלמא לא פליגי דפטרין
 מדע דלדי ריי יהודי אחאי כונסין אותן
 לכיפה ועבד עבר בעלי חיים ומתקבל
 חזירו ופיטמו דלרעה ליערפליהו
 בקופין וליקבריהו אלא ודאי אחי
 לאחלופי בחדם ועבד היכירא ליה ולא
 לרבנן עבדו היכירא דפטרין ליה ולא
 חיישינן לתקלה אבל בנמתי דוכסיה
 חיישינן לתקלה טפי דאיכא כמה ספק
 איסורין לפי שהן מוקדשין כגון ורכב
 על גבי השור וכן חזירו ורכב (קדושין
 דף טו.) וסמיכה על גבי ראש גדי וטלה
 וחלב מוקדשין על גבי מכו דשרי
 בשור הנסקל לפי שאינו דרך הנחלו
 (ספחים דף טז.) ועוד דאיכא איסור
 מעילה דהודי במעילה במיתה הלכך
 כולן ימותו ולא תתמה כיון דאיסורי
 הנאה נינהו היי דשמתין אחאי לא
 מקינו בזה רבנן מימה וזיקין להורגן ובי זיקין ב"ד להרוג כל
 איסורי הנאה הרי האוב והארי דמוקי לה ר"ל) והוא שהמתו ואסורין
 כנהנה ולא מקינו להו מימה אלא אמרו כל הקודם להורגן וזה
 ופרין רבא היינו דקתני עלה אפילו אבא חלפתא ביניהן אלא אמר
 רבא שנים ט' ואפילו אבא חלפתא דלא תלין ביה שהרג אבל בשוורים
 אותן שיש לתלות בהן שהרגו חייבין ומשום יבדעת הרע מקרבך
 ועוד אמר ר"ת דשור הנסקל אינו נאסר מחיים ופי' דכולה
 הייא שמעתא ודממשמע שנאמר סקול יסקל איני יודע שיהא נבילה
 ונבילה אסורה באפילה מוכתה כן וסוגיא דפ"ב דקדושין (דף טו.)
 כל צפור טהורה לרבות את המשולחת וזה אשר לא תחלו לרבות את
 השחוטת ופרין ואיפוך אבא ומשני לא מלינו בעלי חיים אסורין
 פירוש שלא יהו מותרין כשחוטן בר מאלו ששומדין והוקאו למזבחן
 ולתורה וזאתה חכמה דכין שאר עופות טמאין דכחיב בקרא ופרין
 (והאל) רובע ורבע דאיסורי מחיים פי' דמחיים אסור לשוחטן ולהקריבן לגבוה ומשני היי מלי לגבוה אבל להדיע שרי והרי רובע ורבע
 בעדים דמחיים אסורי מחיים חל עליהן האיסור לישחט ואם שחטן אסורין חף איני אביא משולחת ומשני רוב בעלי חיים קאמרין ואם כן
 דאין שור הנסקל נאסר כל זמן שהוא חי שור שלא נגמר דינו שנתערב בשוורים אחרים שנגמר דינם כולם פטורין ומותרין בגויה ובעורה
 ואין כלן עיני הדין כיון דפטורין מסקילה מיהא לכשישחטו או ימותו יהו אסורין כנהנה והא דאומר שלמי פירק ד' וה' (ב"ב דף מה. ושס)
 דשור שנגמר דינו מכרו אינו מכור אפילו לרדיא היינו משום דאסור לענות דינו ומהו לסוקלו ועד דאין לו מכר (ואין) לו בעלים והלווקא
 אין יכול לזכות בו יותר משאר אדם אבל כי לא נגמר דינו מכרו מכרו לשחיטה אי נמי לרדיא דמצי לערוקי לאגמא וכי שחט ליה לאחר
 שנגמר דינו אסור באפילה כן נראה לר"ת וקשה דבעלי פ"ק דערבין (דף ז.) משמע דשור הנסקל נאסר מחיים גבי האשה שמתה נגנין
 בשערה דמפרש התם זו מיתתה אוקרתה חו גמר דינה אוקרתה יש לפרש גמר דינה כלומר מחיים חל עליה איסור שאסורה אפילו
 שחטה לעבדה כעין בשור חו מיתתה אוקרתה ואין עליה שום איסור מחיים יש ראיה דלא נאסר מחיים מהא דתניא בברכות (ב"ב דף עא.
 ושס) ובפרק אלו נערות (פסחים דף נג.) גג שור הנסקל וטבח משלם תשלומי ארבעה וחמשה דברי רבי מאיר ואמאי הא ליתיה במכירה
 וקאמר ריש לקיש התם בברכות כל שיטו בטביחה ישנו בטביחה וכל שאינו בטביחה וכי' והוא הדין דכל שאינו בטביחה אינו בטביחה
 אבל אי שרי כנהנה ניחא שיכול למוכרו לרכוב עליו עד בית הסקילה או ליהנות בו מעט עד אומה שעה או אם היו בית דין מתעללין
 בסקילתו ומיהו מה שאומר ר"ת דאין לו מכר ואין לו בעלים זה לא יתכן ומה שפסק ר"ת בעד שיש בו שה אחד ספק דרוסת דשריין מטעם
 דכל דפריש מרובא פריש לא יתכן דיש לאסור גיירה שמא יקח מן הקבוע אלא היבא דפריש מאליו כגון כנמלא ביד נכרי אבל אם
 נאסר בנערות ופירש לא אמרין מרובא פריש ואם יש בעד ספק דרוסת אפילו אחד בריבוא ימותו כולן מדע דטבעת על ע"ו
 שנתערבה ברבוב כולן אסורות ובפירשה אחת מהן פליגי רב שמואל (יא) אוקרת או לא אבל כנהנה גופא לא פליגי דכ"ע מודו דאסירה ולב
 איסורי הנאה שפירשו מתערבות אסורין ולא אמרין מרובא פריש וטעמא גיירה שמא יקח מן הקבוע ל"ש חולין ל"ש קדשים ומיהו יש ליישב
 דברי ר"ת דשאני ב"ח כיון דלפטר ע"י יוכשיניהו ונייעדן וז"ל ומתה יתן ימותו לימא ירעו עד שיסתאבו שהרי כמה קדשים אמרין בהו
 ירעו ולא חיישינן לתקלה ובסיפא אמר ברובע ורבע ירעו ולוכשיניהו יפדס וישחטו ויחלו מטעם כל דפריש מרובא פריש ו"ל דלא בעדין
 תקנה ברעיהו כיון דלאחר רעיהו נמי לא משתרי אלא מטעם כל דפריש: **ואחרים** באחרים כו'. הכל אין לחוש אי גרם הכי דאסר
 ספק ספיא דהך ברייתא כו' יהודה אחאי ובס' התערבות (נחיים דף עז. ושס) מסקינן דר' יהודה אסר ספק ספיא אפילו בשאר איסורין
 אבל במתני' דכל הללמס (ע"ו מט.) ובסמ' ערלה (פ"ג מט.) לא גרסינן ואחרות באחרות מדפריך כס' התערבות על שמואל דאסר ספק ספיא
 מבריתא שמתרת ולא משכח דקאי בשמואל אלא רבי יהודה ויש מפרש דמיידי שנתערבו כל האחרים באחרים דליכא אלא חד ספיא וגרם
 נמי התם ואחרות באחרות וכ"ת מה לי נתערב בפעם אחת מה לי ב' פעמים אצלתיך במשום דליכא תרי רובי כדאיתא בס"פ דכמות
 (דף טו.) דעני רוב העיר רוב קטנה ואין הולכים אחר רוב העיר גרדתא אפילו גדולה כאנטיוביא:

אי הכי הא דפני עלה וכו'. בין לרש לקיש בין לשמואל קא מוסיב. או
 הכי דהני אחרים דמתני' דרופחים קאמר והאי רוחא שנערב כהוכר
 ולנסוף נתערב קאמר הא דתני עלה בברייתא הכי רוחא שנערב
 כלתריס כולן פטורין אמר רבי יוסי אפילו אבא חלפתא ביניהן כולן
 פטורין מאי אפילו דקאמר ר' יוסי:
אלא אמר רבא. בשלא הוכר לבית
 דין קאמר כגון שנים עומדין ולא חן
 מבייבהו ואין יודעין אי זה מהן
 זרקו שניהם פטורין אמר רבי יוסי
 אפילו אבא חלפתא ביניהם שהכל
 יודעין שהוא חסיד ולא זרקו לא
 מחייבין לאידך משום האי חזקה
 ובהא אפילו רבי יהודה מודה ורבי
 יהודה דאמר כונסין אותן לכיפה לא
 עלה קאי אלא הכי קאמר ת"ק וחסורי
 מחסרה מתני' והכי קתני שור שנגמר
 דינו וכו' סוקלין אותו דהא על כרחין
 כולהו אסורי כנהנה ואין הפסד
 לבעלים כסקילה הלכך סוקלין אותם
 כדי שתקיים מצות סקילה במחויב
 בה: **כונסין אותן לכיפה.** שא"כ
 לסוקלין אלא להטריח ב"ד אלא כונסין
 אותן במדה ויס מחיים ברעב:
והפניא. בניחומא: **ולדה מותר.**
 לקמן מפרש לה: **ולדה אסור.** דעובר
 דין אמו הוא וגם הוא נאסר כגמר
 דין אמו: **והאמר רבא וכו' הנוגחת**
אסור. בהקרבה כגון שגחה על פי
 עד אחד או על פי הבעלים דמתקרא
 לגבוה ולא להדיע הלכך על כרחין
 עדים אסור חף להדיע ורין לגמור דין
 שניהם והא ליכא למימר
 דעידם אסור וכו' והלה מותר משום
 דלא נגמר דינו עמה דאי
 בשלא בל לב"ד מאי איריא ולדה אפילו
 אמו נמי אס לא נגמר דינה
 לא מתקרא וכי אילטיך מנה למיתני
 מותר הכי אשמעינן דאין
 זקוק להיביא לב"ד קאמר ותיוגתה
 דרבא: **אימא אם עד שלא נגמר**
דינה עיברה וילדה. דהיינו כגון
 נגיחה דין דלא היה ודל לא
 בשעת נגיחה ולא בשעת גמר
 דין ולא נזכר מן האיסור דכתיב
 אימיה הוה שריא ולדה מותר: **אם**
משננגמ דינה עיברה וילדה. דנולד
 מן האיסור אסור אפי"ג דלא הוה
 בשעת נגיחה ולא בשעת גמר
 דין: **הניחא למאן דאמר.** פלוגתא
 הוא בתמורה (דף קז.) מצי
 איכא

אלא